

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1213/2023
07.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца ZERTER SHIPYARD IMOО ДОО Београд, чији је пуномоћник Саша Јурић, адвокат у ..., против туженог COMTRADE DISTRIBUTION ДОО Београд, чији је пуномоћник Срђан Радовановић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 12.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда 1Пж 1543/23 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда 1Пж 1543/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду 10П 1939/22 од 22.12.2022. године, одбачена је тужба тужиоца поднета Привредном суду у Београду 28.05.2021. године. Ставом II обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 325.800,00 динара.

Решењем Привредног апелационог суда 1Пж 1543/23 од 22.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Привредног суда у Београду 10П 1939/22 од 22.12.2022. године.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. Ревизија је дозвољена по одредби члана 420. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, јер се побија решење другостепеног суда којим је правноснажно окончан поступак у коме би, према вредности предмета спора, ревизија била дозвољена против правноснажне пресуде.

Одлучујући о ревизији тужиоца на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...10/23), у вези са одредбом члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У доношењу побијаног решења нису учињене битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које Врховни суд пази по службеној дужности. Противно наводима ревизије, нема битне повреде одредаба парничног поступка у смислу члана 374, став 1. ЗПП, јер јесте одржано рочиште у смислу члана 294. ЗПП.

Тужилац је тужбом у овој парници тражио да суд утврди да је ништава одредба члана 1. уговора који је закључен између правног претходника тужиоца, Карго логистички центар Бродоградилиште „Београд“ доо Београд и правног претходника туженог, СТ Computers доо Београд, који уговор је оверен пред Петим општинским судом у Београду под Ов.бр. 194/07 од 25.05.2007. године. Тужбени захтев је засновао на наводима да је одредбом члана 1. став 1. Уговора правни претходник тужиоца уступио правном претходнику туженог део катастарске парцеле .. КО Нови Београд у површини од 14а 82,60м², а правни претходник туженог је део катастарске парцеле .. КО Нови Београд у површини од 3а 45,50м² уступио правном претходнику тужиоца, да је одредба члана 1. уговора противна одредбама члана 80, 81, 83. и 84. Закона о планирању и изградњи који је важио у време закључења предметног уговора, јер су правни претходници парничних странака уговором вршили размену грађевинског земљишта које није могло бити у промету, и као таква је ништава. Други разлог ништавости је у томе што тадашњи директор правног претходника тужиоца није прибавио одобрење члана - оснивача друштва за закључење правног посла којим се располагало имовином друштва.

Према утврђењу првостепеног суда, између истих странака вођена је парница пред Привредним судом у Београду која је окончана доношењем правноснажне пресуде П 17187/10 од 29.09.2011. године, којом је у ставу VI изреке одбијен тужбени захтев којим је правни претходник овде тужиоца, Карго логистички центар „Београд“ доо Београд тражио да се према туженима Делта М доо Београд, Делта Макси доо Београд и СТ Computers доо Београд, правним претходником овде туженог, утврди да је делимично ништав уговор закључен између Карго логистички центар бродоградилиште „Београд“ доо Београд и „СТ computers“ доо Београд и оверен пред Петим општинским судом у Београду под Ов бр. 194/07 дана 25.05.2007. године. Пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 70/12 од 13.09.2012. године. Пресудом Врховног касационог суда Прев 3/2013 од 07.02.2013. године одбијена је ревизија. Из образложења пресуда П 17187/10 од 29.09.2011. године и Пж 70/12 од 13.09.2012. године, судови су закључили да постоји идентитет предмета одлучивања, између истих парничних странака као по тужби у овој парници. Према образложењу пресуде Привредног суда у Београду П 17187/10 од 29.09.2011. године исти уговор није ништав, већ је у свему закључен у складу са чланом 19. тада важећег Закона о грађевинском земљишту, којим је предвиђено да се преносом својине на објекту изграђеном на градском грађевинском земљишту преносе и права на земљишту које служи за редовну употребу. Према разлозима из пресуде Привредног апелационог суда Пж 70/12 од 13.09.2012. године, захтев за утврђење ништавости истог уговора није основан јер из члана 83. Закона о планирању и изградњи произилази да су стицањем права својине на објекту испуњени услови за признавање права коришћења на парцели, те да пренос права коришћења земљишта које служи за редовну употребу објекта није условљен претходном препарцелацијом земљишта. Према разлозима пресуде коју је донео Врховни касациони суд под Прев 3/2013 од 07.02.2013. године, којом је одбијена као неоснована ревизија истог тужиоца против пресуде Привредног

апелационог суда Пж 70/12 од 13.09.2012. године, тужилац је тужбеним захтевом тражио утврђење ништавости истог уговора у делу који се односи на пренос права коришћења земљишта, а ревизија је неоснована јер су нижестепени судови правилном применом одредаба члана 18. став 1. Закона о грађевинском земљишту и члана 83. Закона о планирању и изградњи утврдили да уговор који је оверен пред Петим општинским судом у Београду под Ов 194/07 од 25.05.2007. године није ништав, јер су самим стицањем права својине на објекту испуњени услови за признавање права коришћења парцеле на којој је и објекат изграђен, на основу утврђења да је на основу уговора са тужиоцем туженом пренето право својине на објектима као и право коришћења земљишта које служи за редовну употребу објекта, које је као такво утврдио Град Београд.

Одредбом члана 1 Уговора чије се утврђење ништавости тражи у овој парници, уговорне стране сагласно су констатовале да се фактички делови к.п. .. које користе СТ Computers доо Београд и Карго логистички центар, одреде у свему са геодетском скицом датом у Прилогу 1 који је саставни део уговора, те да Карго логистички центар уступи СТ Computers-у део к.п. .. површине 14а 82,60м², које сада фактички користи, чиме ће СТ Computers-у бити омогућен излаз на улицу Савски насип и добиће право коришћења земљишта које служи за редовну употребу зграде Ресторана друштвене исхране чији је власник. Истим чланом предвиђено је да СТ Computers уступа Карго логистичком центру део КП .. на коме се налази гасна станица површине 3а 45,60м², у складу са скицом датом у Прилогу 1 уговора.

Следом наведеног, првостепени суд налази да постоји индетитет предмета спора у овој парници и парници која је окончана пред Привредним судом у Београду П. 17187/10, јер је у парници под бројем П 17187/10 предмет оцене између осталог била и пуноважност уговора која је предмет и ове парнице, и то са аспекта одредаба тада важећег прописа којим је регулисан промет градског грађевинског земљишта, те је утврђено да је уговор закључен у свему у складу са законом. Поред наведеног, првостепени суд, закључује и да постоји индетитет странака у спору, ово из разлога што су сва права и обавезе правног претходника тужиоца укључујући она која су заснована предметним уговором након извршене статусне промене прешла на овде тужиоца, док је код туженог решењем АПР БД 9/15 од 05.01.2015. године извршена само промена пословног имена, што није од утицаја на субјективитет туженог. Због наведеног, првостепени суд је применом члана 294. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку, одбацио тужбу. Другостепени суд је прихватио разлоге првостепеног суда у целисти.

Ревизија није основана.

Правилан је закључак нижестепених судова о правноснажно пресуђеној ствари, правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П. 17187/10 од 29.09.2011. године.

Одредбом члана 294. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку, прописано је да суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се тужба одбацује ако утврди да је ствар правноснажно пресуђена.

Противно постављеној дилеми од стране ревидента, правилно су судови закључили да постоји идентитет странака у овој и у правноснажно окончаној парници вођеној пред Привредним судом у Београду под П 17187/10 између правних претходника странака.

Идентитет спора ревидент оспорава наводима да је у поменутој парници правноснажно одлучено о делимичној ништавости уговора који је предмет и овог спора, па остали чланови уговора нису обухваћени правноснажношћу пресуде. Из образложења одлуке се може закључити да се суд у претходно вођеном поступку ограничио само на ништавост одредбе уговора који је за предмет имао пренос права коришћења земљишта за редовну употребу објекта, и сматра да о одредби члана 1. став 1. Уговора који је предмет овог спора није правноснажно одлучено.

Међутим, диспозитив правноснажне пресуде Привредног суда у Београду П. 17187/10 од 29.09.2011. године је недовољно одређен у смислу да је одбијен тужбени захтев да се утврди да је делимично ништав уговор, али се према разлозима пресуде, који омогућавају утврђивање садржаја уговора, изводи закључак о обиму правноснажности диспозитива. Предмет спора и ове парнице јесте одредба члана 1. став 1. Уговора овереног код Петог општинског суда под Ов 194/07 дана 25.05.2007. године, којом су према стању у списима предмета и наводима ревидента уговорне стране сагласне да се фактички делови КП .. које користи СТ Computers и Карго логистички центар одреде у свему у складу са геодетском скицом датом у Прилогу 1 овог Уговора, каја је саставни део овог Уговора те да Карго логистички центар уступи СТ Computers-у део дела КП .. површине 14а 82,60 м² коју сада фактички користи, чиме ће СТ Computers добити право коришћења земљишта које служи за редовну употребу зграде ресторана друштвене исхране чији је власник и уступа Карго логистичком центр удео КП .. на коме се налази гасна станица површине 3а 45,60 м², у складу са скицом у Прилогу 1 овог Уговора. У Правноснажној пресуди Привредног суда у Београду П. 17187/10, расправљено је о дозвољености располагања правом коришћења земљишта које служи употреби објекта ресторана друштвене исхране, а било је спорно да ли је предметни уговор закључен противно принудним прописима у делу који се односи на право коришћења земљишта - грађевинске парцеле на којој је исти објекат изграђен, за редовну употребу објекта. Дакле, у обе ове парнице предмет спора је законитост уговора о промету права коришћења на земљишту исте грађевинске парцеле. Притом, разлози за ништавост одредбе уговора која чини суштину уговора, које сада у тужби наводи тужилац, нису од значаја зато што суд по тужби цени све разлоге ништавости, на коју пази по службеној дужности, те су сви разлози ништавости расправљени у претходно правноснажно окончаној парници.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, а у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, донео одлуку у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић